

Sygn. akt III AUz 116/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Ewa Madera (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk - Kujawska SSA Alicja Podczaska

po rozpoznaniu w dniu **19 września 2013 r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **W. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o wydanie decyzji w sprawie o wznowienie i wypłatę emerytury

**na skutek zażalenia wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego
w Krośnie z dnia 4 lipca 2013 r. sygn. IV U 315/13**

postanawia

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 4 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Krośnie

IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, umorzył postępowanie w sprawie

z odwołania wnioskodawcy W. K. na bezczynność organu rentowego

w przedmiocie wznowienia postępowania i wypłaty zawieszony emerytury. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że wydanie w sprawie orzeczenia stało się zbędne, gdyż żądania wnioskodawcy zawarte we wniosku z 23 listopada 2012 r. zostały rozpoznane przez organ rentowy w decyzjach z 20 marca 2013 r. Jednocześnie Sąd Okręgowy zaznaczył, że prawidłowość zawieszenia emerytury wnioskodawcy za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. zostanie rozstrzygnięta w postępowaniu sądowym w sprawie prowadzonej pod sygn. akt : IV U 599/13. Nadto wskazał, iż zawieszenie przez organ rentowy postępowania w sprawie z wniosku z 23 listopada 2012 r. było zasadne, bowiem w dacie jego złożenia nie została jeszcze prawomocnie rozstrzygnięta sprawa z odwołania wnioskodawcy do decyzji wstrzymującej wypłatę emerytury. W podstawie prawnej orzeczenia powołano art. 355 kpc.

Skarżąc powyższe orzeczenie zażaleniem wnioskodawca reprezentowany przez fachowego pełnomocnika zarzucił, iż rozstrzygnięcie to wydane zostało z naruszeniem art. 477¹⁴ § 3 kpc, przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że w przypadku wydania jakiegokolwiek decyzji przez organ rentowy po złożeniu odwołania na niewydaną decyzję powzięcie rozstrzygnięcia przez sąd pozostaje bezprzedmiotowe. Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie w całości przedmiotowego wniosku oraz o zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji.

Rozpoznając zażalenia Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje :

Zażalenie jest nieuzasadnione, w związku z czym podlega oddaleniu.

Na wstępie przypomnieć należy, że postępowanie sądowe zainicjowane wniesionym przez wnioskodawcę 17 października 2011 r. odwołaniem od decyzji organu rentowego z 4 października 2011 r. wstrzymującej wypłatę jego emerytury począwszy od 1 października 2011 r. na podstawie art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, zakończone zostało prawomocnym orzeczeniem tegoż Sądu z 12 lutego 2013 r. (sygn. III AUa 1117/12), w którym Sąd uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z 30 lipca 2012 r. sygn. IV U 1774/11 oraz zaskarżoną decyzję z 4 października 2011 r. i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu w trybie art. 477^{14a} kpc.

W trakcie trwania wymienionego postępowania sądowego wnioskodawca wnioskiem z 23 listopada 2012 r. wystąpił do organu rentowego o wznowienie wypłaty zawieszzonego świadczenia i wypłatę zaległych świadczeń wraz z odsetkami, w uzasadnieniu powołując wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. sygn. II K/12. Na skutek powyższego wniosku pozwany Zakład 28 grudnia 2012 r. wznowił postępowanie w sprawie wypłaty zawieszony emerytury, a następnie postanowieniem z tej samej daty zawiesił wznowione postępowanie ze względu na toczące się postępowanie odwoławcze. W podstawie prawnej rozstrzygnięcia powołał art. 97§1 pkt. 4 kpa w zw. z art. 124 ustawy emerytalno-rentowej z 17 grudnia 1998 r. W dniu 26 lutego 2013 r. W. K. powołując się na art. 477⁽⁹⁾§ 4 kpc wniósł odwołanie na bezczynność organu rentowego w zakresie rozpoznania złożonego przez niego wniosku z 23 listopada 2012 r. Postanowieniem z 20 marca 2013 r. ZUS Oddział w J. wznowił powyższe postępowanie, a dalej decyzją z tej samej daty wydanej w rozpoznaniu wniosku W. K. z 23 listopada 2012 r. wznowił wypłatę emerytury za okres od 22 listopada 2012 r., zaś kolejną decyzją z tego dnia odmówił uchylenia decyzji z 4 października 2011r. w zakresie w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. Druga z wymienionych decyzji – jak wynika z akt sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Krośnie pod sygn. IV U 599/13 została przez wnioskodawcę zaskarżona odwołaniem.

Z porównania zakresu rozstrzygnięcia organu rentowego zawartego w decyzjach

z 20 marca 2013 r. oraz wniosku z 23 listopada 2013 r. wynika, iż dotyczą one jednej kwestii, a mianowicie wypłaty zawieszony świadczenia emerytalnego począwszy od 1 października 2011 r. Stąd nie sposób podzielić zarzutu wnioskodawcy zawartego w zażaleniu, że decyzje te stanowią „jakiegokolwiek decyzje”, a więc decyzje których przedmiot nie pokrywa się z żądaniem zawartym we wniosku z 23 listopada 2012 r. W zażaleniu skarżący powołuje się na wyrok tut. Sądu Apelacyjnego z 12 lutego 2013r. sygn. akt III AUa 1774/12, w sytuacji gdy niniejsza sprawa dotyczy odwołania złożonego do Sądu Okręgowego w Krośnie na bezczynność organu rentowego w przedmiocie wniosku z 23 listopada 2012r. o wznowienie postępowania w sprawie wypłaty emerytury, co wyraźnie w odwołaniu akcentuje wnioskodawca. Jak słusznie przyjmuje Sąd I instancji, wydanie 20 marca 2013r. przez pozwany Zakład decyzji w przedmiocie powyższego wniosku skutkowało niecelowością zobowiązania organu rentowego do zajęcia stanowiska w omawianej kwestii, czyli w zakresie żądania zawartego we wniosku z 23 listopada 2012r., jak również orzekania co do istoty sprawy. Wypowiadając się merytorycznie organ rentowy wznowił wypłatę emerytury od 22 listopada 2012r. Zaś kolejną decyzją odmówił uchylenia decyzji z 4 października 2011r. w zakresie w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. Stanowisko zawarte w tej decyzji będzie

zaś ocenione w postępowaniu sądowym sygn. akt IV U 599/13. Za uzasadnione należy uznać również stanowisko Sądu I instancji o prawidłowości wydanego przez pozwanego Zakład postanowienia o zawieszeniu postępowania i przedstawione na poparcie tego stanowiska argumenty. Niewątpliwie rację ma skarżący o tyle, iż powołanym wyżej wyrokiem Sądu Apelacyjnego decyzja z 4 października 2011r. została uchylona, jednak powyższe nie mogło skutkować, jak zdaje się sugerować odwołujący, „automatyczną” wypłatą świadczenia. Tut. Sąd Apelacyjny przekazał bowiem sprawę w zakresie objętym przedmiotową decyzją do ponownego rozpoznania ZUS Oddziałowi w J. tj. do „ponownej oceny przez organ rentowy czy w sprawie zachodzą podstawy prawne do wydania decyzji wstrzymującej wypłatę emerytury” (uzasadnienie k- 50 akta III AUa 1117/12). Z powołanych wyżej decyzji wynika, iż zostały one wydane w rozpoznaniu wniosku z 23 marca 2012r., nie były zaś – wbrew temu na co wskazuje pełnomocnik organu rentowego - realizacją wyroku Sądu Apelacyjnego. Okoliczność ta nie może mieć jednak wpływu na ocenę stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego w zaskarżonym postanowieniu gdyż, jak już wyżej wskazano, niniejsza sprawa dotyczy odwołania złożonego do Sądu Okręgowego w Krośnie na bezczynność organu rentowego w przedmiocie wniosku z 23 listopada 2012r. W tym miejscu należy zauważyć, iż uzasadnienie decyzji odmawiającej uchylecia decyzji z 4 października 2011r. we wskazanym w niej zakresie, zawiera stwierdzenie o braku podstaw do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. z powołaniem podstawy prawnej tak zajętego stanowiska. Zatem decyzja ta uwzględnia również merytoryczną ocenę kwestii wypłaty zawieszzonego uprzednio świadczenia, co będzie podlegać ocenie Sądu w sprawie z odwołania od tej decyzji, przy uwzględnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. K2/12 oraz jego uzasadnienia, jak również okoliczności sprawy, na które wskazuje pozwany Zakład w odpowiedzi na odwołanie.

W tych zaś okolicznościach prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, iż zachodzą przesłanki do umorzenia niniejszego postępowania, a to na podstawie art. 355 kpc.

Nadmienić końcowo należy, że dalsze prowadzenie postępowania w sprawie,

a dalej wydanie przez Sąd Okręgowy orzeczenia co do istoty sprawy w trybie art. 477¹⁴ §3 kpc nie jest możliwe w sytuacji zaistnienia przesłanek do umorzenia przedmiotowego postępowania, a takie w niniejszej sprawie zaistniały.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc w zw. z 397§2 kpc.

(...)

(...)

(...)